

Պարսկական ծագումիցն էր. արաբ. تَابُوت
պարս. և աֆղան — tābūt եզդպտական —
tbt.

10. կախարդ. ափեսա. kaxwardha, իգ.
kaxwareidhi.

11. հուրբակ — կրակատուն. բունդեխե-
լում — ātar-i-frēbak, արաբացի Շախրիս-
տանի հեղինակի մօտ աղաւաղեալ ձեւով մենք
գտնում ենք ۱۰۰۰۰۰۰۰ նաեւ ۱۰۰۰۰۰۰۰, որ յետոյ
մտել է բառգրքերի մէջ և որի փոխանակ
հարկաւ պէտք է կարգաւ ۱۰۰۰۰۰۰۰: Բացի դո-
բանից Եղիշէի մօտ յիշում է՝ վումանական
կրակն. պեհլ. ataxš i vahramān, ataxš i
vahrām, Սերէսոսի մօտ՝ (Հերակլ կայսր) —
կորանէ և զբաղին հրատին մեծի, զոր
վնասպն կոչէին. պեհլ. Višnasp. Ֆիր-
զուսի ۱۰۰۰۰۰۰۰.

12. հրէշտակ. պեհլ. freštak. նոր-պարս.
دشمن.

13. Հրտից, Հայոց վերջին ամիսը համ.
պեհլ. fravartikān «նահանջ օրեր» . պարս.
۱۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰. Մենակորի մօտ ۱۰۰۰۰۰۰۰۰۰.
համ. հին պարս. — fravarti, ափեսա.
fravaši.

14. Մենկականի. եօթներորդ ամիս Հայոց.
(համ. Μενόικαον Ստրաբոնի), ۱۰۰۰۰۰۰۰۰۰.
համ. ۱۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰.

15. մոգ «Պարսից քուրմ» համ. մոգու-
թիւն, քուրմերի վարդապետութիւն, մոգա-
կան աղանդ. հին պարսից magu. պեհլ. mag.
նոր-պարս. ۱۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰.
մոգպետ. պեհլ. magupat, magupat,
mogpet, movpet. ۱۰۰۰۰۰۰۰.

16. յազել — զոհել. ափեսա. yaz, սանսկր.
yaś. yasna «զոհ», պեհլ. yazēm, yazešn.
յաշտ. ափեսա. yešti. պեհլ. yašt.

17. Նաւասարդ. հին Հայոց տաւջին ա-
միսը ափեսա. «saredha» տարի. Հին ա-
նունները ۱۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰.
նունները ۱۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰.
միայն իրանի հիւսիս-արեւելեան զաւառնե-
րի բնակիչների մօտ (Սփարեզմ, Սօզդիանա),

Մ. ՇՈՎՐԵԱՆ

Շարայարեղի

Գ Թ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

«Գրթութիւնն եմ, մըտերիմ Սեր՝
«Որ չըլուցած կ'արթննամ,
«Բնութիւնն երբոր կը նընջէ դեռ.
«Այս Աստուծոյ է պատգամ:

«Կ'այցեցեմ ես խեղճուկ խղիկն
«Ուր չի մըտնեք արեւակ,
«Ունիմ ձեռքեր զիւրաբացիկ
«Եւ աշօթից եմ զաւակ:

«Կ'աղաչեմ, չեմ հրամայեք բնաւ.
«Ամէն մարդու սիրելի,
«Տըւողին խնդ կը թողում զբաւ
«Փութամ առ որբն ու այրի»:

Ո՛վ պարկեշտիկ ու վեհ պատկեր,
Ուր մեզ համար խառնեց Տէր
Հրեշտակային չըքնաղ ձիւրքեր,
Կընող զըզուանքն ու սուրբ սէր:

Լըքուած ծերուն անկողինն բոլ
Հակի նա քաղցրը զվըրով.
Փան զոր երկրիս մէջ կամ երկինք
Ոչ ինչ կայ մեծ, գեղեցիկ:

Կ'երթայ ամէն փրկփրկած տուն,
Ու զուարթացած խեղճերուն
Կու տայ զինի, հաց, իւղ և յոյս,
Միանգամայն և խրախոյս:

Բետոյ փրնտոէ ասղին անդին
Այն մանուկներ մերկ ու տխուր,
Որոնք թըմրած միշտ կը մեռնին
Ցուրտէն, քաղցէն անհամարոյ:

Չասո՞նք սիրէ ան աւելի,
Ըստուերասոյդ այս ճակատք,
Որ ետպրօշ պատկ կը փայլի,
Անմիզը, փոքրիկը ու աղքատք:

Եւ լուսաւոր եմէ ճակտով
Ճօն մ'անցնի այն վայրկենին,
Կը քաշէ ան ծայրէն մեղմով
Անոր գոռոզ ըզգեստին:

«Ո՛հ, սուր ինծի որ տամ ես ալ.
«Բունեկս ունիմ թըռուկներ,
«Ողբումիս սըրբէ մեղքեր,
«Անմիղութեան տայ սուրբ փայլ»:

ԹԳԻ. Լ. Ա. ՂԱԶԻՅԱՆ